

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania A. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w P.
o wznowienie postępowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 czerwca 2022 r.,
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 sierpnia 2021 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 19 sierpnia 2021 r., III AUa (...), oddalił skargę A. J. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 21 czerwca 2017 r., III AUa (...), oddalającym jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 15 kwietnia 2016 r., VIII U (...), oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w P. z 5 grudnia 2013 r. odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Skarżący zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona albowiem doszło do poważnych naruszeń przepisów postępowania, tj. nie został przez Sąd przeprowadzony dowód z opinii uzupełniającej biegłego ortopedy - pomimo że dowód taki został przez Sąd

dopuszczony postanowieniem z 7 kwietnia 2021 r., a postanowienie to nie zostało przez Sąd nigdy zmienione ani uchylone. Dodatkowo wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni norm prawa materialnego, w szczególności oceny, czy pojęcie niezdolności do pracy regulowane w art. 12, art. 13 ust. 1-3, art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych można interpretować rozbieżnie w zależności od rodzaju sprawy będącej przedmiotem rozpoznania, pomimo iż żadna norma prawna nie rozróżnia znaczenia tego pojęcia w zależności od rodzaju rozpatrywanej sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych i powodów, dla których kwestia niezdolności do pracy jest w danej sprawie badana. W ocenie skarżącego Sąd takiego rozróżnienia dokonał - i to bazując wyłącznie na wnioskach opinii biegłych sądowych, które to wnioski powinny być jedynie podstawą dla ustalenia faktów, a nie podstawą dla oceny prawnej dokonywanej w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W związku z powyższym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarżący wskazał, że za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia potrzeba rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy rzekomego zagadnienia prawnego dotyczącego wykładni „pojęcia niezdolności do pracy regulowanego w art. 12, art. 13 ust. 1-3, art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych”. Zagadnieniem prawnym jest problem, który wymaga wyjaśnienia konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, który ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Dlatego sformułowanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez wskazanie konkretnych przepisów prawa, których ono dotyczy i przedstawienie argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, oraz z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02). Skarżący nie przedstawił jednak stosownego uzasadnienia tego wniosku, w tym argumentów prowadzących do odmiennej wykładni wskazanych przepisów.

Natomiast powołanie się na przesłankę oczywistej zasadności skargi zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego, uzasadniającego takie twierdzenie. Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274), czego dopatrzeć się w przedmiotowej skardze nie sposób.

W skardze o wznowienie postępowania skarżący powoływał się na podstawę określoną w art. 403 § 2 k.p.c. wskazując na nowe dowody, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Wskazywał przede wszystkim na dowody z opinii biegłych w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z 1 października 2019 r., VIII U (...) - na okoliczność prawomocnego przyznania mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2017 r. oraz faktu powstania niezdolności do pracy przed 12 września 2016 r. oraz przyczyn tej niezdolności. Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę, że w sprawie VIII U (...) przeprowadzono dowód z łącznej opinii biegłych neurologa, ortopedy, kardiologa, okulisty, psychiatry i laryngologa, którzy stwierdzili, że badany był częściowo niezdolny do pracy z powodu schorzenia narządu ruchu do końca czerwca 2019 r. Biegli ortopeda i neurolog wskazali jednocześnie, że kwestią sporną pozostawał początek

częściowej niezdolności do pracy odwołującego. Analiza dokumentacji medycznej wskazywała, że z wystarczająco dużym prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, częściowa okresowa niezdolność do pracy powstała przed dniem 12 września 2016 r. i trwała nieprzerwanie do końca czerwca 2019 r., chociaż precyzyjnej daty powstania tejże częściowej niezdolności do pracy nie można było ustalić.

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z łącznej z opinii biegłych ortopedy i neurologa na okoliczność ustalenia, czy skarżący był co najmniej częściowo niezdolny do pracy w okresie od dnia 1 października 2013 r. do dnia 5 grudnia 2013 r., a jeśli nie, to czy był co najmniej częściowo niezdolny do pracy w okresie od dnia 6 grudnia 2013 r. do dnia 31 maja 2017 r., a następnie dowód z opinii uzupełniającej. W oparciu o powołane opinie biegłych neurologa i ortopedy oraz opinię uzupełniającą biegłego neurologa Sąd ustalił, że w okresie od dnia 1 października 2013 r. do dnia 5 grudnia 2013 r. skarżący nie był niezdolny do pracy, co wykluczało zmianę zaskarżonego wyroku oraz zmianę kwestionowanej decyzji organu rentowego z dnia 5 grudnia 2013 r. i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na okres od dnia 1 października 2013 r. do dnia 31 maja 2017 r. Podkreślenia wymaga również fakt, że skarżący był badany w sumie przez dziesięciu biegłych sądowych różnych specjalności i żaden z nich nie stwierdził aż tak znacznego stopnia upośledzenia funkcji jego organizmu, ażeby skutkowało to niezdolnością do pracy w tym okresie. Natomiast postępowanie sądowe z 2018 r., na które powoływał się skarżący było nowym postępowaniem dotyczącym oceny nowej decyzji z dnia 3 listopada 2017 r., a zatem odnoszącym się do oceny stanu zdrowia na datę wydania tej decyzji.

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania oczywiście bezzasadnej skargi kasacyjnej w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

